

VINCE STAPLES

Big Fish Theory

(ARTium / Blacksmith / Def Jam / Universal, 2017)

OKOS ELEKTRONIKUS HIPHOP

VINCE STAPLES

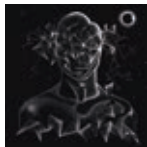

/Vince Staples az egyszerre okos és – érzelmileg és hangzásban is – odabaszó hiphop kritika által körülrajongott, kereskedelmileg is sikeres vezéralakja lett a 2014-es *Hell Can Wait* EP-vel (rajta minden idők egyik legkirályabb hiphopszáma, a *Blue Suede*), majd a 2015-ös *Summertime '06* lemezzel. A tavalyi *Prima Donna* EP ezt a vonalat folytatta, a *Big Fish Theory* viszont egy kisebb kanyart vesz. Az alap az elektronikus tánczene, olyan producerektől, mint Jimmy Edgar, Flume, GTA, a PC Music-os Sophie, no meg Jusin Vernon (Bon Iver). Több szám annyira brit, amennyire amerikai hiphop tán még sose volt, máshol mélytengeri basszusok és jéghideg fura szintihangok kaszabolnak. Húz rendszeren, tele van szuper kis és nagy ötletekkel, frappánsan köti össze az előre mutatást a múltba tekintéssel – ha csak ennyi lenne a lemez, akkor is beteljesítené mindazt, amit csak az elektronikus alapú hiphoptól várhatunk. Ámde Vince Staples kicsit sem átlagos rapper. Nem ő a legtechnikásabb a maiak közül (az Kendrick Lamar, aki a *Yeah Right*-ben vendégeskedik), nem száll be a furasági versenybe; ő annak a mestere, hogyan lehet feszültséget kelteni és aztán *nem* feloldani. A lezárás mindig elmarad, helyette magára hagyja a hallgatót, és ez a titka máshoz nem hasonlítható hatásának (még egy rossz vég is megnyugtatóbb, mert ismerős, katartikus). Interjúiban sokat beszél arról, hogy nem akarja „megfejtetni” a saját szövegeit, neki az a dolga,

hogy megírja és elreppelje őket, aztán értse mindenki úgy, ahogy akarja. A *Big Fish Theory* egyik legtöbbet idézett mondata a *Party People*-ben hallható, mélyen mormoló basszusok és mutáns szintik közé beszorítva: „*Hogyan érezhetném jól magam, amikor csak halált és rombolást látok magam körül?*” Sokan úgy értik, hogy az implicit válasz a „sehogy”, pedig az a lényeg, amit Vince Staples a Pitchforknak meg is fogalmazott: „*Éz egy kérdés. Nem nekem kell megválaszolnom. Ha tudnám a választ, nem tenném fel a kérdést.*” Bulizz, úgymint vége a világnak / ne bulizz, mert szar a világ – ezek jól bejáratott válaszok. Vince Staples csak megmutatja, átélhetővé teszi a dilemmát, a lehetőségeket nyitva hagyva. Van azért egy katartikus pillanat, amikor a *BagBak* megüzeni a kormánynak, hogy kapja be. De aztán a *Rain Come Down* egy elmosó, mindent újra megnyitó (nem) zárás. Lehet indítani újra. Vagy csinálni *valamit*. *Rónai András*

KULCSDAL *Party People*

9.5/10

SHABAZZ PALACES

Quazarz vs. The Jealous Machines Quazarz: Born On A Gangster Star

(Sub Pop / [PIAS], 2017)

COSMIC FUTURE HIPHOP

SHABAZZ PALACES

/A hiphop, mint minden negyvenéves kort megérő zenei műfaj, rengeteget alakult az oldskool-napok óta és ebből a folyamatos megújulásból Ishmael Butler, a Shabazz Palaces vezetője is alaposan kivette a részét. A Digable Planets-szel a kilencvenes évek elején irányította a műfaj egyik ágát a jazzes megszólalás felé, aztán a 2000-es évek végén a szülővárosában, Seattle-ben alapított Shabazz Palaces duóval lötte ki az űrbe a hiphopot. Koszmosz, futurisztikus, hangzásban és szellemiségben sem sok mindenhez hasonlítható nagylemezeik (*Black Up*, 2011, *Lese Majesty*, 2014) trendeken felül állnak és zseniális egyediséggel

tűnnek ki. A páros 2014-ben Magyarországon is fellépett, de azóta túl sokat nem hallhattunk felőlük. Mivel trendeken kívül állnak, ez nem is volt meglepő, és különösebben az sem, hogy a visszatérés nem egy lemez, hanem rögtön kettő lett. Nem meglepő, hiszen a Palaces már első jelentkezésekor is duplán támadt, a 2009-ben gyors egymásután kiadott két figyelemfelkeltő EP-vel (*Shabazz Palaces*, *Off Light*). Az előzmények tükrében nem tévedünk, ha komoly koncepciót sejtünk a kiadványok mögött, már csak a címek is beszédesek a furcsa hangzású *Quazarz*-zal, ám a két album ötlete nem eleve elrendeltetett volt, Butlerék a *Quazarz vs. The Jealous Machines* című albumot tervezték harmadik LP-nek, hét hónap alatt rögzítették is Los Angeles-ben Sunny Levine producerrel (ő Quincy Jones unokája), ráadásul a koncepció csak a felvételek kétharmadánál kezdett kristályosodni. *Quazarz* egy Földről kiküldött csillagközi felfedező, de nem is annyira az élet kiterjesztett lehetőségeit kutatja, mint inkább általa kerül perspektívába az, ahol most tartunk ezen a bolygón. A *vs. The Jealous Machines* lemez leginkább az ember felett egyre inkább uralkodó gépek, technológiák hatásairól szól. Az előző anyag jellemzően ütemszerény pszichedelikus kollázsra után ezúttal csúszkáló-szédítő, kényelmetlen ritmusokon utaztatnak, az áomszerű dalszerkezetek ezúttal még kevesebb kapaszkodót nyújtanak. El vagyunk veszve. Az anyag készen várta megjelenését, amikor Butler producer-hangmérnök haverja, Erik Blood hosszabb szünet után visszatért Seattle-be és a Shabazz Palaces még néhány ötletét ki akarta dolgozni egy lehetséges kísérő EP-hez, de aztán olyan ihletett állapotba kerültek, hogy alig két hét alatt megszületett még egy lemezanyag. A *Born On A Gangster Star* némileg nyersebb, lazább, r&b-sebb LP, több rajta a kicsavart elektronika és talán sokszínűbb is, ezektől pedig izgalmasabb. A koncepció itt már kevésbé fókuszált, de a végeredmény attól még ezúttal is új helyekre küldi kirándulni az agyunkat. *Dömötör Endre*

KULCSDALOK *Effeminece (The Jealous...)*, *When Cats Claw (Born on...)*

8.5/10 (*The Jealous...*) **9/10** (*Born on...*)

FRISSÍTSD FEL A PILLANATOT!

RECORDER

LAUREL HALO

LAUREL HALO**Dust**

(Hyperdub, 2017)

EXPERIMENTÁLIS POP

Laurel Halo szerint ez az eddigi legboldogabb

lemeze, ami elég csalóka jellemzés lehet azoknak, akik még semmit nem hallottak tőle. A *Dust* ugyanis – a helyenként felszabadultságról árulkodó szövegek, vagy az itt-ott előbukkanó, fülbemászó dallamtöredékek ellenére – nyakig elmerül az experimentális, sokszor diszsonáns hangok világában. Ami mégis élvezetesség, bizsergetően izgalmas hallgatnivalóvá teszi az LP-t, az Halo kivételes képessége arra, hogy a legváratlanabb pillanatokban dobjon be napsütötte popmelódiákat az egyébként a szétesés határán billegő, jazzből és elektronikus zenéből egyaránt merítő alapokra. Sokrétű, mély, roppant megnyerő lemez.

Csada Gergely

KULCSDAL *Jelly***9/10****CHRONIXX****Chronology**

(Virgin / Universal, 2017)

REGGAE **LOVERS ROCK** **DANCEHALL**

A jamaicai zenében a nyolcvanas évek eleje óta a dancehall alakulása jelenti a progressziót, és mivel van több száz megunhatatlan ska, rocksteady, roots reggae, dub, lovers rock satöbbi album a hatvanas-nyolcvanas évekből, amihez vissza lehet nyúlni, olyan örült nagy verseny nincs is ezen

műfajokban manapság. De ahogyan a – teszem azt – szintipop sem nyolcvanas évek eleji zárványstílus, úgy jó reggae-LP is rendszeresen születik. Csak mondjuk már úttörő nem. Na most, Chronixx a reggae és egyéb jamaicai stílusok (leszámitva a popzenei mainstreambe mostanság minden korábbinál jobban beépült dancehallt) egyértelműen legnagyobb újonnan feltűnt tehetsége ebben az évtizedben, de észveszejtően újat és eredetit ő sem tud felmutatni hosszú évekig készült debütalbumán. Ám nagyon jót igen, annyira jót igen, hogy sokszínű *Chronology*-ját nyugodt szívvel az utóbbi évek – mondjuk Popcaan formabontó dancehall-LP-je óta a – legjobb jamaicai lemezének nevezhessük. Drake mehet a fenébe, a dancehallt nem ő uralja [kapja meg a kiváló *Likes*-ban], de a szerény Chronixx sem, ő csak okosan, szívvel teszi a dolgát: „you nuh feel how reggae music sweet.”

Dömötör Endre

KULCSDAL *Likes***9/10****ALGIERS****The Underside Of Power**

(Matador / Bertus, 2017)

GOSPELPOSZTPUNK

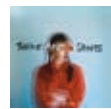
Zenei újságírók kedvenc foglalatossága, hogy minél elvadultabb

„X zenész beáll Y-hoz” párosításokat találnak ki, ezekből aztán persze úgysem lesz semmi. Nos, az Algiers esetében az egyik legképtelenebb ilyen alkothatjuk meg: képzeld el, hogy James

Brown összeáll mondjuk a Preoccupations-zel. A zenei alap olyan hideg, barátságatlan és kemény, hogy valami lepukkant ipartelepen állíthatták elő, Franklin James Fisher énekes viszont egyedi módon behozza emellé a gospel és a soul, olyan energikus produkciót nyújtva, amely méltó a nagy elődökhöz. A bemutatkozáshoz képest most több a dallam és jobban elkülönülnek a dalok, de inkább a „többet, jobban” elve érvényesül, mintsem a nagy revelációé – hisz az már eleve megvolt. *Mika László*

KULCSDAL *The Underside Of Power***8/10****SIOBHAN WILSON****There Are No Saints**

(Song, by Toad Records, 2017)

FOLK

A skót Siobhan Wilson szerint semmi tipikusan brit nincs a ze-

néjében, de ezt ne higgyük el neki. Új lemeze legjobb száma, a *Whatever Helps* nem lógna ki a hálszobapop-istenség, a walesi Young Marble Giants életművéből sem. Összességében viszont inkább a hatvanas, hetvenes évek pasztorális folkja nyomta rá a bélyegét az anyagra. Törékeny, atmoszférikus vokál, de nem ám eldugva, hanem legelőre toltan, a minimalista kíséret pedig csak szerényen követi. Kár, hogy a lemez színvonala némileg egyenetlen. *Kálmán Attila*

KULCSDAL *Whatever Helps***7.5/10****PETER PERRETT****How The West Was Won**

(Domino / Bertus, 2017)

ROCK

A nyugat tényleg nyert azzal, hogy Peter Perrett

2012-ben legyőzte több évtizedes drogfüggését és több mint húsz év lemezcsend után idén visszatért – első igazi szólóalbumával. Perrett ugyanis

a közepesen ismert, de nagyon jó The Only Ones powerpopos, punkrockos zenekar vezetője volt a hetvenes évek végétől, majd egy hosszabb szünet után a rövidéletű The One-nal csinált hasonló stílusú zenét egyetlen 1996-os lemezén. Közben és azóta meg többnyire heroinozott, crackezett és túlélt. A Lou Reed-orgánumú, Johnny Thunders-ös, Richard Hell-es zenei attitűdű Perrett a Babyshambles környékén is feltűnt fiatal rögzítette első szólódalait, a végeredmény pedig olyan, mint egy meglepően sokféle témát feldolgozó, bölcs Television-album, tele személyes megfigyelésekkel és tapasztalatokkal. Egy ex-junkie felszabadult, optimista következtetése arról, hogy a szeretet, a szerelem a legjobb drog – bármilyen közhelyes is, erre nem árt gyakran emlékeztetni magunkat. *Dömötör Endre*

KULCSDAL *Something In My Brain***8.5/10****BEDOUINE****Bedouine**

(Spacebomb, 2017)

SZOFISZTIFOLK

A Bedouine néven zenélő Azniv Korkejian a szíriai Aleppóban született

örmény családban, de Los Angeles-ben él és alkot, első nagylemeze pedig annyira feltűnően és letagadhatatlanul amerikai, hogy ez alapján a család tényleg teljes joggal nyert anno a zöldkártya-lottón. Bár ezt a fajta jóléti folkos, americanás szoftrockot mondjuk Weyes Blood sokkal izgalmasabban és több hozzáadott értékkel csinálja, azért ha valakit érdekel, milyen lehetett Nixon elnök Amerikáján keresztülautózni ragyogó napsütésben, az anyósülésen egy virágkoszút viselő lánnyal, aki végig az autórádiót babrálja, annak ez a lemez tökéletes választás. *Szabó Sz. Csaba*

KULCSDAL *Dusty Eyes***7.5/10**

FRISSÍTSD FEL A PILLANATOT!

HAIM

Something To Tell You

(Polydor / Universal, 2017)

RETROPOPR&B

A Haim-testvérek (és a sztárproducer Ariel Rechtshaid) örülten ügyes

popmérnökök: gond nélkül illesztik össze az ezredforduló utáni dance popot a hatvanas évek girlgroup-hangzásával vagy a kilencvenes évek r&b-jét a hetvenes évek AOR-folkpopjával. Úgy, hogy a végeredmény közben nem öncélú retró, ellenben nem is áramvonalasított kortárs pop. Inkább egyfajta amalgámja az elmúlt ötven év összes toplista-pozitív stílusának – másodsorra talán kevesebb slágeres (és hiteles) pillanattal. *Kollár Bálint*

KULCSDAL *Right Now*

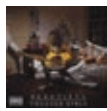
7/10

YOUNG THUG

Beautiful Thugger Girls

(Atlantic / Warner / Mgneoton, 2017)

TRAP RAP ÉS A KORTÁRS R&B KÖZÖTT FÉLÜTON

A 21. századi rapkaméleon váratlanul dobta be, hogy következő

projektje egy „singing album” lesz. Nos, a borítón láb nélkül látható Thugga valóban többet énekelget, dúdolgat, meg persze szerinte ez egy country (trap) album. Ha nagyon messziről nézzük, akkor talán igaznak is tűnhet, azonban itt ugyanaz a furán zseniális flow-val megáldott Young Thug szól, aki korábban, csak még poposabb, szórakoztatóbb formában, az eddigi legjobb refrénekekkel – és meglepően jó napot kifogó vendégekkkel (Jacquees, Snoop Dogg).

*Szepesi Dániel*KULCSDAL *Relationship*

(feat. Future)

8/10

WAXAHATCHEE

MURA MASA

Mura Masa

(Interscope / Universal, 2017)

DISCOFUNKHOUSE

Alex Crossan zenéje pont úgy elzár, mint az a hely, ahol felnőtt: a Csatorna-

szigetek egyikén, Guernsey-n. A tropical house most egzotikussá teszi, de idővel el fogja veszíteni aktualitását és az évek múlva visszatérő hallgató zátonyra futhat. Sokat merít Jamie XX és Flume stílusából, van könnyen kitapintható popvénája, viszont a jól összeválogatott közreműködőkkel (Desiigner, A\$AP Rocky, Charli XCX, Christine And The Queens, Damon Albarn) felvett albumon mintha ő lenne a vendéglőadó. Ám ha elhagyja a túlhasznált marimba- és stíldob-elemeket, akkor elkerülheti a Disclosure sorsát. *Salamon Csaba*

KULCSDAL *Who Is It Gonna Be*

(feat. A.K. Paul)

7/10

WAXAHATCHEE

Out In The Storm

(Merge, 2017)

INDIE

Katie Crutchfield negyedik szólólemeze az énekesnő eddigi

legjobbja. Akiknek bejön Angel Olsen, ők itt is meg fogják találni a számításukat. Nagy érzelmek, intim pillanatok, de véletlenül sem balladai szomorkodással, hanem rohanós rockszámokba csomagolva, amiket akár egy stadion közönsége is együtt üvölthet Katie-vel. Ráadásul az album hangulata végig olyan, mintha egy kilencvenes évekbeli tinifilm túl jól sikerült soundtrackje lenne. *Kálmán Attila*

KULCSDAL *Silver*

9/10

ELEKTRONIKUS TÁNCZENE

NYÁRI KAVALKÁD.

EDDIG ROPPANT VÁLTOZATOS AZ ÉV LEGFORRÓBB IDŐSZAKA, KLASZSZIKUS ÉS SÖTÉT TECHNÓK, MODERN RITMUSOK ÉS KLASZ ESTI AMBIENTEK FOROGNAK A LEGTÖBBSZÖR LEJÁTSZÓINKBAN.

/ Az SW. álnév mögött rejlő német Stefan Wustról máig nem sokat lehet tudni, de tavalyi nagylemeze a földalatti elektronika egyik kiemelkedő megjelenése volt. Idén az R&S imprintjeként működő Apollo jelentette meg *The Album* címmel rendes terjesztésben is a gyűjteményt, ami a kilencvenes évek house és techno aranykorából meríti a legtöbbet, ám atmoszférikus drum and bass-t és rendkívüli ambienteket is tartalmaz. Tervezésében egyenesen kiváló. Második albumát adta ki Oliver Ho a **Broken English Club** nevű ipari/EBM projektjével. A *The English Beach* (L.I.E.S., 2017) sokszor barátságatlan, ürességtől visszhangzó tájain rozsdás szintik és koszos technók fuzionálnak, fura drone-hangok kelnek életre veszélyesnek tűnő vasakból. A brit elektronikus zene több évtizednyi öröksége hallható tizenkét számon át: az ipari elemek vezérmotívumot alkotnak, de a kilencvenes évek nyers, analóg technója is kiveszi a részét a fém hangzásból.

Stuart Howard aka **Lapalux** zenéi mindig rendkívül összetettek: nem annyira agyasak, mint

Flying Lotus munkái, de hivatkozás szintjén itt is megvannak az absztrakt áthallások; eközben nem megy el nagyon az r&b-s irányába, ám a szexi faktor kivül. Lapalux szereti a modern elektronika eszköztárát is, viszont így sem követhetetlenül progresszív. S valószínűleg ebben rejlik a szerző sikere: az arányok jó alkalmazásával sok színteret megszólít. Harmadik, *Ruinism* (Brainfeeder, 2017) című albumán több a tánczene, mint eddig, de a jól bevált stílusjegyek megint felismerhetőek – a rajongók elégedettek lehetnek.

Egy meglehetősen furcsa felállású trió az **Island People**, mivel Conor Daltonból (a Soma kiadó és a fél technovilág hangmérnöke), David Donaldsonból (Craig Armstrong szerzőtársa több filmzenében) és Graeme Reedie-ből (a Silicone Soul egyik fele) áll. Az még furcsább, hogy a saját magukról elnevezett debütlemez a megújult Raster kiadónál jött ki, és az utóbbi hónapok legszebb ambientjei hallhatóak rajta, legutóbb a PAN-féle *Mono No Aware* válogatás (a *REC052*-ben irtunk róla) lehetett ekkora hatással a hallgatóra. Mindenképp ajánlott! *Velkei Zoltán*

FRISSÍTSD FEL A PILLANATOT!

